

**SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w KATOWICACH**

40-032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23

tel.: 32 255-27-75 fax: 32 251-86-72

e-mail: kancelaria1@kolegium-odwolawcze.katowice.finn.pl

REGON: 272357234 NIP: 9541886250 ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

SKO.OS/41.9/508/2021/11642/AK

Katowice, 7 października 2021r.

Decyzja

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018r. poz. 570) oraz art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2021r., Poz. 735 z późn. zm.)

po rozpatrzeniu odwołania z 4.08.2021r. P. wniesionego od decyzji Nr ŚR-370/2021 działającego z upoważnienia Prezydenta Miasta Gliwice Zastępcy Naczelnika Wydziału Środowiska w Urzędzie Miasta w Gliwicach, z 5.07.2021r. nr spr. SR.6220.1.7.2021, którą stwierdzono brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia pn.: „Budowa stacji paliw płynnych i gazowych wraz z myjnią samochodową i parkingiem na działkach nr 304, 305, 879, 302, obręb 0060 Zatorze, jednostka ewidencyjna 246601_1 Gliwice” z jednoczesnym określeniem istotnych warunków realizacji przedsięwzięcia

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodnicząca składu orzekającego – Anna Kajzerek (sprawozdawca)

Członek składu orzekającego – Robert Nowicki

Członek składu orzekającego – Kamila Koziara

na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 października 2021 r.

orzekło

uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją organ I instancji orzekł jak opisano powyżej. W uzasadnieniu przedstawił argumenty przemawiające za wydanym rozstrzygnięciem.

Od decyzji tej odwołanie z 4.08.2021r. złożył P. , który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania administracyjnego w postaci art. 7, art. 77, art. 80, a także art. 107 § 2 kpa oraz przepisów prawa materialnego w postaci art. 71 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, art. 63 ust. 1 oraz art. 63 ust. 1 pkt 1 lit. b i lit. e tej ustawy i wniosł o uchylenie zaskarżonej decyzji, i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji oraz dopuszczenie dowodów wskazanych w uzasadnieniu odwołania.

Odwołanie z 5.08.2021r. od tej decyzji wniosło również Stowarzyszenia Centrum Inicjatyw Społecznych z siedzibą w Gliwicach przy ul. Barlickiego 3,

Organ I instancji przekazał ww. odwołania wraz z aktami sprawy do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach.

Po upływie ww. środków zaskarżania Kolegium stwierdziło, że odwołanie P. jest dopuszczalne i zostało wniesione z zachowaniem ustawowego terminu.

Natomiast postanowieniem z 9.09.2021r. nr SKO.OS/41.9/561/2021/11642/AK Kolegium stwierdziło niedopuszczalność odwołania Stowarzyszenia Centrum Inicjatyw Społecznych z siedzibą w Gliwicach przy ul. Barlickiego 3, ponieważ ww. Stowarzyszenie nie brało udziału w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Nie miał bowiem zastosowania w sprawie art. 44 ust. 2 ustawy – o oś, a także Stowarzyszenie to nie zgłosiło chęci udziału na prawach strony w tym postępowaniu przed organem I instancji w oparciu o art. 31 § 1 pkt 2 kpa, zaś organizacja społeczna, która nie brała udziału w postępowaniu przed organem I instancji, nie ma legitymacji do złożenia odwołania. Jednocześnie Kolegium pismem z 9.09.2021r. nr SKO.OS/41.9/508/2021/11642/AK wyjaśniło, że w sprawie toczy

się postępowanie z odwołania P. od decyzji Nr ŚR-370/2021 z 5.07.2021r. nr spr. SR.6220.1.7.2021, wobec czego istnieje możliwość wniesienia przez Stowarzyszenie żądania - w trybie art. 31 § 1 pkt 2 kpa - dopuszczenia do udziału w tym postępowaniu odwoławczym, a w przypadku dopuszczenia do udziału w tym postępowaniu, możliwość przedstawiania stanowiska w sprawie. W związku z tym Kolegium pouczyło o przesłankach wniesienia żądania i wyznaczyło termin na wystąpienie z powyższym wnioskiem, po upływie którego Kolegium uzna, że Stowarzyszenie nie występuje z wnioskiem o dopuszczenie do udziału w ww. postępowaniu odwoławczym. Pismo zostało doręczone Stowarzyszeniu w dniu 14.09.2021r. zgodnie ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru znajdującym się w aktach organu II instancji. Do dnia wydania niniejszej decyzji ww. Stowarzyszenie nie wystąpiło do Kolegium z wnioskiem o dopuszczenia do udziału w postępowaniu odwoławczym na prawach strony w myśl art. 31 § 1 pkt 2 kpa.

W świetle powyższego Kolegium przystąpiło do merytorycznego rozpatrzenia sprawy z odwołania P. i stwierdziło, co następuje.

Podstawę materialnoprawną niniejszego rozstrzygnięcia stanowią przepisy ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, (tekst jedn. Dz. U. z 2021r., Poz. 247 z późn. zm., dalej jako: „ustawa” lub „ustawa – ooś”). Zgodnie z art. 71 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Stosownie do postanowień ust. 2 ww. artykułu uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 1) oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 2).

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji administracyjnych enumeratywnie wymienionych w treści art. 72 ust. 1 pkt 1 – 28, przy czym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadkach wymienionych w ust. 2 i ust. 2a ww. artykułu. W myśl postanowień ust. 1a ww. artykułu wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane. W myśl ust. 3 ww. artykułu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b tego artykułu.

Zgodnie z treścią art. 73 ust. 1 ww. ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Kwalifikacji przedsięwzięcia do kategorii przedsięwzięć mogących zawsze lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko dokonano w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 10.09.2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019r., Poz. 1839). Przedmiotowe przedsięwzięcie zostało zakwalifikowane przez organ I instancji do kategorii określonej w § 3 ust. 1 pkt 34 i 35 ww. rozporządzenia, jako przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, tj. instalacja do dystrybucji: a) ropy naftowej, b) produktów naftowych, c) substancji lub mieszanin, w rozumieniu odpowiednio art. 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia nr 1907/2006, niebędących produktami spożywczymi - z wyłączeniem stacji paliw gazu płynnego lub sprężonego oraz instalacja do podziemnego magazynowania: a) ropy naftowej, b) produktów naftowych, c) substancji lub mieszanin, w rozumieniu odpowiednio art. 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia nr 1907/2006, niebędących produktami spożywczymi, d) gazów łatwopalnych, e) kopalnych surowców energetycznych innych niż wymienione w lit. a-d - inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 22, z wyłączeniem instalacji do magazynowania paliw wykorzystywanych na potrzeby gospodarstw domowych, zbiorników na gaz płynny o łącznej pojemności nie większej niż 20 m³ oraz zbiorników na olej o łącznej pojemności nie większej niż 3 m³.

Stosownie do art. 74 ust. 1 ww. ustawy do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć:

- 1) w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - kartę informacyjną przedsięwzięcia; (pkt 2)

- 2) poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie; (pkt 3);
- 3) mapę, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, wraz z wyznaczoną odległością, o której mowa w ust. 3 a pkt 1; w przypadku przedsięwzięć innych niż wymienione w pkt 4 mapę sporządza się na podkładzie wykonanym na podstawie kopii mapy ewidencyjnej, o której mowa w pkt 3; (pkt 3a)
- 4) wypis z rejestru gruntów lub inny dokument, w postaci papierowej lub elektronicznej, wydane przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalający na ustalenie stron postępowania, zawierający co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione: numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, z zastrzeżeniem ust. 1a (pkt 6).

W myśl ust. 2 ww. artykułu (...) kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w liczbie odpowiednio po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego.

W myśl art. 62a ust. 1 ustawy, karta informacyjna przedsięwzięcia powinna zawierać podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu, umożliwiające analizę kryteriów, o których mowa w art. 63 ust. 1, lub określenie zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko zgodnie z art. 69, w szczególności dane o:

- 1) rodzaju, cechach, skali i usytuowaniu przedsięwzięcia,
- 2) powierzchni zajmowanej nieruchomości, a także obiektu budowlanego oraz dotychczasowym sposobie ich wykorzystywania i pokryciu nieruchomości szatą roślinną,
- 3) rodzaju technologii,
- 4) ewentualnych wariantach przedsięwzięcia, przy czym w przypadku drogi w transeuropejskiej sieci drogowej każdy z analizowanych wariantów drogi musi być dopuszczalny pod względem bezpieczeństwa ruchu drogowego,
- 5) przewidywanej ilości wykorzystywanej wody, surowców, materiałów, paliw oraz energii,
- 6) rozwiązaniach chroniących środowisko,
- 7) rodzajach i przewidywanej ilości wprowadzanych do środowiska substancji lub energii przy zastosowaniu rozwiązań chroniących środowisko,
- 8) możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko,
- 9) obszarach podlegających ochronie na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody oraz korytarzach ekologicznych, znajdujących się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia,
- 10) wpływie planowanej drogi na bezpieczeństwo ruchu drogowego w przypadku drogi w transeuropejskiej sieci drogowej,
- 11) przedsięwzięciach realizowanych i zrealizowanych, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem,
- 12) ryzyku wystąpienia poważnej awarii lub katastrofy naturalnej i budowlanej,
- 13) przewidywanych ilościach i rodzajach wytwarzanych odpadów oraz ich wpływie na środowisko,
- 14) pracach rozbiórkowych dotyczących przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko

- z uwzględnieniem dostępnych wyników innych ocen wpływu na środowisko, przeprowadzonych na podstawie odrębnych przepisów.

Kartę informacyjną przedsięwzięcia podpisuje autor, a w przypadku gdy jej wykonawcą jest zespół autorów - kierujący tym zespołem, wraz z podaniem imienia i nazwiska oraz daty sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia (ust. 2).

Zgodnie z treścią art. 75 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wójt, burmistrz, prezydent miasta – w przypadku pozostałych przedsięwzięć (innych niż wymienione w punktach 1-3). Szczegółowe zasady ustalania organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określają przepisy ust. 1a – 7 tego artykułu.

Stosownie do art. 64 ust. 1 ustawy, postanowienie, o których mowa w art. 63 ust. 1, wydaje się po zasięgnięciu opinii:

- 1) regionalnego dyrektora ochrony środowiska;
- 2) organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1-3, 10-19 i 21-28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b;
- 3) organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, jeżeli planowane przedsięwzięcie kwalifikowane jest jako instalacja, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy;
- 4) organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne.

Organ zasięgający opinii przedkłada:

- 1) wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach;
- 2) kartę informacyjną przedsięwzięcia;
- 3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku; (...) (ust. 2)

Organy, o których mowa w ust. 1 i 1a, uwzględniając łącznie uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust. 1, wydają opinię, co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku stwierdzenia takiej potrzeby - co do zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (ust. 3). Opinia regionalnego dyrektora ochrony środowiska lub organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej o braku obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko może wskazać na konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach warunków lub wymagań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożenia obowiązku działań, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c (ust. 3a). Opinię lub uzgodnienia, o których mowa w ust. 1-1d, wydaje się w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie opinii. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio (ust. 4).

Zgodnie z brzmieniem art. 84 ust. 1 ww. ustawy, w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Decyzja ta wydawana jest po uzyskaniu opinii, o których mowa w art. 64 ust. 1 i 1a. W decyzji, o której mowa w ust. 1, właściwy organ może określić warunki lub wymagania, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożyć obowiązek wykonania działań, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c. (ust. 1a). Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (ust. 2).

Stosownie do postanowień art. 85 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia. W myśl ust. 2 pkt 2 tego przepisu uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać: w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzaniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Przepis art. 63 ust. 1 oś natomiast stanowi, że obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uwzględniając łącznie następujące kryteria:

- 1) rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia, z uwzględnieniem:
 - a) skali przedsięwzięcia i wielkości zajmowanego terenu oraz ich wzajemnych proporcji, a także istotnych rozwiązań charakteryzujących przedsięwzięcie,
 - b) powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych i zrealizowanych, dla których została wydana decyzja o

- środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem,
- c) różnorodności biologicznej, wykorzystywania zasobów naturalnych, w tym gleby, wody i powierzchni ziemi,
 - d) emisji i występowania innych uciążliwości,
 - e) ocenionego w oparciu o wiedzę naukową ryzyka wystąpienia poważnych awarii lub katastrof naturalnych i budowlanych, przy uwzględnieniu używanych substancji i stosowanych technologii, w tym ryzyka związanego ze zmianą klimatu,
 - f) przewidywanych ilości i rodzaju wytwarzanych odpadów oraz ich wpływu na środowisko, w przypadkach gdy planuje się ich powstawanie,
 - g) zagrożenia dla zdrowia ludzi, w tym wynikające z emisji;
- 2) usytuowanie przedsięwzięcia, z uwzględnieniem możliwego zagrożenia dla środowiska, w szczególności przy istniejącym i planowanym użytkowaniu terenu, zdolności samooczyszczania się środowiska i odnawiania się zasobów naturalnych, walorów przyrodniczych i krajobrazowych oraz uwarunkowań miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego - uwzględniające:
- a) obszary wodno-błotne, inne obszary o płytkim zaleganiu wód podziemnych, w tym siedliska łąkowe oraz ujścia rzek,
 - b) obszary wybrzeży i środowisko morskie,
 - c) obszary górskie lub leśne,
 - d) obszary objęte ochroną, w tym strefy ochronne ujęć wód i obszary ochronne zbiorników wód śródlądowych,
 - e) obszary wymagające specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin, grzybów i zwierząt lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszary Natura 2000, oraz pozostałe formy ochrony przyrody,
 - f) obszary, na których standardy jakości środowiska zostały przekroczone lub istnieje prawdopodobieństwo ich przekroczenia,
 - g) obszary o krajobrazie mającym znaczenie historyczne, kulturowe lub archeologiczne,
 - h) gęstość zaludnienia,
 - i) obszary przylegające do jezior,
 - j) uzdrowiska i obszary ochrony uzdrowiskowej,
 - k) wody i obowiązujące dla nich cele środowiskowe;
- 3) rodzaj, cechy i skalę możliwego oddziaływania rozważanego w odniesieniu do kryteriów wymienionych w pkt 1 i 2 oraz w art. 62 ust. 1 pkt 1, wynikające z:
- a) zasięgu oddziaływania - obszaru geograficznego i liczby ludności, na którą przedsięwzięcie może oddziaływać,
 - b) transgranicznego charakteru oddziaływania przedsięwzięcia na poszczególne elementy przyrodnicze,
 - c) charakteru, wielkości, intensywności i złożoności oddziaływania, z uwzględnieniem obciążenia istniejącej infrastruktury technicznej oraz przewidywanego momentu rozpoczęcia oddziaływania,
 - d) prawdopodobieństwa oddziaływania,
 - e) czasu trwania, częstotliwości i odwracalności oddziaływania,
 - f) powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych i zrealizowanych, dla których została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem,
 - g) możliwości ograniczenia oddziaływania.

Organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej bez przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko podaje do publicznej

wiadomości informację o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz dokumentacją sprawy, w tym z opiniami organów, o których mowa w art. 64 ust. 1, a także udostępnia na okres 14 dni w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu treść tej decyzji. W informacji wskazuje się dzień udostępnienia treści decyzji. (art. 85 ust. 3 ustawy).

W myśl art. 86 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy: 1) wydające decyzje określające warunki korzystania ze środowiska w zakresie, w jakim ma być uwzględniona przy wydawaniu tych decyzji; 2) wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1; 3) przyjmujące zgłoszenia, o których mowa w art. 72 ust. 1a.

W myśl art. 86c ww. ustawy, wykonanie warunków decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które nie zostały uwzględnione w decyzjach, o których mowa w art. 86, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, o ile przedsięwzięcie jest realizowane.

Z kolei podstawę procesową wydania decyzji przez Kolegium jako organu odwoławczego stanowią normy zawarte w art. 138 kpa. Zgodnie zatem z art. 138 § 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

W świetle § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. W myśl § 2a tego artykułu jeżeli organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, w decyzji, o której mowa w § 2, organ odwoławczy określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów. W świetle § 2b tego artykułu przepisu § 2 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 136 § 2 lub 3. Organ odwoławczy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy wydaje decyzję, o której mowa w § 1 albo 4. Z kolei, stosownie do postanowień § 4 w. artykułu jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Z treści wyżej przywołanego art. 138 kpa wynika, że przepis ten zawiera zamknięty katalog decyzji organu odwoławczego. Oznacza to, że organ odwoławczy nie jest uprawniony do wydania decyzji o sentencji innej niż wymienione w komentowanym przepisie.

Charakter rozstrzygnięć organu odwoławczego w sposób bezpośredni zdeterminowany jest zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Jej istota polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji. Wypływa stąd obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Decyzja organu drugiej instancji jest takim samym aktem stosowania prawa, jak decyzja organu pierwszej instancji, a działanie organu odwoławczego nie ma charakteru kontrolnego, ale jest działaniem merytorycznym, równoważnym działaniu organu pierwszej instancji (T. Woś, J. Zimmermann, Głosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1986r., III AZP 11/86, PiP 1989, z. 8, s. 147). Realizując zasadę dwuinstancyjności postępowania, art. 138 kodeksu postępowania administracyjnego ukształtował postępowanie przed organem odwoławczym – co do zasady – jako postępowanie merytoryczne. Merytoryczny bądź merytoryczno – reformacyjny charakter mają w związku z tym również decyzje tego organu (art. 138 § 1 pkt 1 i 2 zdanie pierwsze), ukierunkowane na rozstrzygnięcie o określonych prawach lub obowiązkach. U podstaw takiego kierunku rozstrzygnięć organu drugiej instancji leżała niewątpliwie również zasada szybkości działania i prostoty środków prowadzących do załatwienia sprawy (art. 12 kodeksu postępowania administracyjnego). Procesowym wyrazem merytorycznych kompetencji organu drugiej instancji jest treść jego rozstrzygnięcia w sprawie. Organ ten utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję bądź uchyla ją i sam rozstrzyga o istocie sprawy. Wynik postępowania organu odwoławczego nie sprowadza się zaś do oddalenia odwołania bądź uznania tego środka za uzasadniony. Z kolei rozstrzygnięcia kasacyjne traktowane są przez kodeks jako wyjątki od

zasady merytorycznego charakteru postępowania odwoławczego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 1996r., sygn. akt: SA/Ka 1994/95, niepublikowane). Należy wyodrębnić dwa ich rodzaje: decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i umarzającą jednocześnie postępowanie organu pierwszej instancji (art. 138 § 1 pkt 2 in fine), oraz decyzję kasacyjną przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji (art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego). Podstawowa różnica między nimi tkwi w tym, że ostatnia z nich może być wydana tylko wówczas, gdy organ odwoławczy stwierdzi istnienie podstaw do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji (B. Adamiak (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks Postępowania Administracyjnego, s. 599; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 sierpnia 1997r., sygn. akt: SA/Rz 770/97, niepublikowany; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt: V SA 239/01, niepublikowany) (Grzegorz Łaszczyca, Komentarz do art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex). W przypadku bezprzedmiotowości postępowania odwoławczego organ odwoławczy uprawniony jest również do jego umorzenia w oparciu o art. 138 § 1 pkt 3 kpa.

Po analizie zatem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz po rozważeniu stanu prawnego i faktycznego sprawy Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, iż zaskarżona decyzja nie może się ostać w obrocie prawnym, a w sprawie zastosowanie znajdzie cytowany powyżej art. 138 § 2 kpa. Decyzja kasacyjna, o której mowa w tym przepisie może zostać wydana w przypadku łącznego wystąpienia dwóch przesłanek, tj.: 1) zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, 2) konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Kolegium stwierdza, że zaskarżona decyzja wydana została z naruszeniem przepisów postępowania, a to art. 7 i 77 § 1 kpa, ponieważ organ I instancji orzekł bez wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego. Zgodnie z art. 7 kpa, statuującym zasadę prawdy obiektywnej, w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Natomiast stosownie do art. 77 § 1 kpa organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Obowiązek rzetelnego i wyczerpującego zgromadzenia materiału dowodowego oznacza obowiązek podjęcia przez organ administracyjny wszystkich niezbędnych działań, w tym obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu czy też na wniosek strony, służących ustaleniu stanu faktycznego sprawy; materiał dowodowy zebrany w sprawie winien bowiem być kompletny, tj. dotyczący wszystkich okoliczności faktycznych, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Z kolei obowiązek rozpatrzenia materiału dowodowego polega na dokładnym zapoznaniu się z tym materiałem, ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między nimi, aby uzyskać jednoznaczność ustaleń faktycznych i prawnych. Negatywne konsekwencje zaniedbania należących do organu czynności dowodowych nie mogą obciążać strony. Wykonanie obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym. W dalszej części uzasadnienia wskazane zostaną naruszenia przepisów postępowania przez organ I instancji oraz konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy mający istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Zaskarżoną decyzją organ I instancji, działając na podstawie art. 84 ustawy - oos stwierdził brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Kolegium wyjaśnia, że [cyt.:] „w obecnym systemie ochrony środowiska występują dwa rodzaje decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach: takie, których wydanie było poprzedzone przeprowadzeniem oceny oddziaływania na środowisko, oraz takie, które mogą być wydane bez tego etapu postępowania. To rozróżnienie musiało znaleźć swoje odzwierciedlenie w treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Dlatego też w art. 84 ustawy określono, co powinno składać się na taką decyzję, w sytuacji gdy postępowanie w przedmiocie oceny oddziaływania na środowisko nie zostało przeprowadzone.” (tak: Komentarz do art. 84 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. *Krzysztof Gruszecki*. Komentarz do ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, publ. LEX/el., 2013). Jednocześnie Kolegium zauważa, że w art. 84 ust. 1a ustawy wskazano, że w ww. decyzji, właściwy organ może określić warunki lub wymagania, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożyć obowiązek wykonania działań,

o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b, lub c, natomiast w art. 85 ust. 2 pkt 2 tej ustawy wskazano, co winno zawierać uzasadnienie takiej decyzji. Zgodnie z tym przepisem uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać - w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzeniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Jednocześnie za wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 13.12.2012r., sygn. akt IV SA/Po 1065/12 (LEX nr 1235417) wskazać przyjdzie, że [cyt.:] „1. Uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust. 1 ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko mają charakter ogólny i choć organ musi je wszystkie przeanalizować to nie oznacza, że przy każdej planowanej inwestycji one zaistnieją. Nie każde bowiem przedsięwzięcie będzie związane z wykorzystaniem zasobów naturalnych, czy też będzie występowało ryzyko jego awarii. Dlatego oczywistym jest, że pomimo sformułowania, że należy "uwzględnić łącznie" wskazane uwarunkowania, ich ocena ograniczy się tylko do tych, które realnie występują w danej sprawie. 2. Karta informacyjna przedsięwzięcia swym zakresem i treścią różni się od raportu i samo jej załączenie nie uzasadnia odstąpienia od sporządzenia raportu.”

Jak wynika z akt postępowanie było prowadzone dla przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji paliw płynnych i gazowych wraz z myjnią samochodową i parkingiem na działkach nr 304, 305, 879, 302, obręb 0060 Zatorze, jednostka ewidencyjna 246601_1 Gliwice”. Łączna powierzchnia terenu, na którym zaplanowano przedsięwzięcie wynosi 0,8465 ha. Inwestycja polegać ma na budowie: stacji paliw dla potrzeb tankowania pojazdów osobowych i ciężarowych; budynku jednokondygnacyjnego – sklepu z zapleczem socjalnym oraz pomieszczeniem gospodarczym; miejsc parkingowych na wydzielonym parkingu na 96 miejsc postojowych (89 samochodów osobowych, 7 samochodów dostawczych/BUS). [Powierzchnia terenu przeznaczanego na parking wynosi 4 379 m³, miejsc postojowych w rejonie stacji paliw (3 miejsca dla samochodów osobowych), myjni samoobsługowej bezdotykowej (4 stanowiska), stanowiska do czyszczenia pojazdów (woda-powietrze-odkurzacz) – 4 stanowiska w rejonie stacji paliw]; zbiornika retencyjnego na wody opadowe i roztopowe. Wskazano, że paliwa płynne będą dostarczane typowymi autocysternami przystosowanymi do przewozu paliw. Przed rozładunkiem cysterna zostanie uziemiona przez połączenie z instalacją uziemiającą znajdującą się w studziencie zlewowej. Rozładunek paliw odbywał się będzie poprzez grawitacyjny spływ produktów. Cysterna dostarczająca benzyny wyposażona będzie w system hermetyzacji rozładunku tzw. wahadło gazowe. W tym celu stanowisko zlewowe oprócz króćców do zlewu paliwa posiadać będzie specjalną armaturę przyłączeniową umożliwiającą złączenie odpowiednich przestrzeni gazowych cysterny i zbiornika. Rury oddechowe zbiorników będą znajdować się w rejonie pola zbiornikowego i stanowiska spustowego paliw i wyposażone będą w zawory oddechowe z bezpiecznikiem ogniowym. Projektowany budynek stacji będzie ogrzewany elektrycznie. W celu ograniczenia emisji węglowodorów zaplanowano dystrybutory paliw wyposażone w systemy odsysania par benzyny, ponadto napełnienie zbiornika magazynowego benzyny prowadzone będzie z zastosowaniem wahadła gazowego. Paliwa oraz dodatek AdBlue magazynowane będą w zbiornikach dwupłaszczowych wyposażonych w system monitoringu szczelności i zawory zapobiegające przepełnieniu. Stanowiska dystrybucji i przeładunku paliw (w miejscach kontaktu z substancjami ropopochodnymi) będą posiadały szczelne, nieprzepuszczalne nawierzchnie. Z kolei projektowana myjnia będzie samoobsługowa, bezdotykowa i składać się będzie z 4 stanowisk myjących wyposażonych w odwodnienie liniowe i separator. Myjnia zasilana będzie w wodę z miejskiej sieci wodociągowej i działać będzie w systemie częściowo zamkniętego obiegu wody. Około 50 % wody służącej do mycia pojazdów będzie odzyskiwana do ponownego użycia natomiast 50 % odprowadzane będzie do kanalizacji po wcześniejszym oczyszczeniu w osadniku i separatorze węglowodorów ropopochodnych. Zakłada się, że ze stacji korzystało będzie 14 pojazdów na godzinę, a z myjni samochodowej ok. 10 pojazdów na godzinę. Punktowymi źródłami emisji hałasu będą klimatyzator o mocy akustycznej nie wyższej niż 63dB, wentylator dachowy o mocy akustycznej nie wyższej niż 65 dB, odkurzacz o mocy akustycznej nie wyższej niż 75 dB, dystrybutor paliw płynnych i gazu LPG o mocach akustycznych nie wyższych niż 75 dB. Emisję hałasu z myjni samochodowej i z procesu przeładunku paliw do zbiorników magazynowych oszacowano odpowiednio na poziomie 72 dB i 80 dB. Źródłem emisji hałasu do środowiska będą również samochody poruszające się po terenie stacji i parkingu, również emisja

zanieczyszczeń pyłowo - gazowych do powietrza pochodzić będzie ze spalania paliw w samochodach. Źródłem zasilania stacji paliw i myjni samochodowej w wodę będzie wodociąg miejski. Ścieki sanitarne oraz oczyszczone w osadniku i separatorze węglowodorów ropopochodnych ścieki z myjni odprowadzane będą do miejskiej kanalizacji sanitarnej. Wody opadowe i roztopowe z terenu stacji i parkingu odprowadzane będą do miejskiej kanalizacji deszczowej. Wody z terenów narażonych na zanieczyszczenia przed odprowadzaniem do kanalizacji oczyszczane będą w osadniku i separatorze węglowodorów ropopochodnych. W ramach planowanej inwestycji wybudowany zostanie zbiornik retencyjny do ograniczania zrzutu wód opadowych i roztopowych do kanalizacji miejskiej. W Karcie informacyjnej przedsięwzięcia szczegółowo przedstawiono charakterystykę planowanego do realizacji przedsięwzięcia. Tak zdefiniowane przedsięwzięcie opisane w karcie informacyjnej oraz doprecyzowane w wyjaśnieniach składanych na piśmie przez wnioskodawcę stało się przedmiotem badania w postępowaniu przed organem I instancji, w tym zostało poddane analizie także przez organy współdziałające w sprawie, a wydające opinie w oparciu o cyt. art. 64 ust. 1 pkt 1, 2 i 4 ustawy – ooś.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze stwierdza jednak, że organ I instancji nie wyjaśnił wszystkich okoliczności mających istotne znaczenia dla wydania decyzji w sprawie, czym naruszył cyt. art. 7 i art. 77 § 1 kpa. Kolegium dostrzegło, że organ I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na opiniach: Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Gliwicach, Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach oraz Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, w których organy te nie stwierdziły obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, chociaż te ostatnie dwa wymienione powyżej organy wskazały warunki i wymagania jakie winny zostać spełnione na etapie realizacji i eksploatacji przedsięwzięcia. Kolegium wyjaśnia, że opinia jest najslabszą formą współdziałania pomiędzy organami administracji publicznej i nie ma charakteru wiążącego. Stanowi ona materiał dowodowy, który powinien zostać poddany weryfikacji i ocenie w toku postępowania w łączności z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Opinia wyrażona w ramach współdziałania organów administracyjnych jest jednym z elementów materiału dowodowego sprawy i podlega rozpatrzeniu przez organ wydający decyzję. Jest to element specyficzny albowiem wyraża stanowisko organu współdziałającego i ma charakter pomocniczego stadium postępowania w sprawie załatwianej przez inny organ. Opinia nie jest wiążąca, wystąpienie o nią jest jednak obowiązkowe, a organ jest zobowiązany do wzięcia pod rozwagę stanowiska w niej wyrażonego i ustosunkowania się do niego. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 2.01.2020r., sygn. akt II SA/Gd 698/19 (LEX nr 2774280) Sąd ten stwierdził, że [cyt.:] „Wprawdzie opinia, o której mowa w art. 64 ust. 1 ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko jest najslabszą formą współdziałania pomiędzy organami administracji publicznej i nie ma charakteru wiążącego dla organu wydającego postanowienie w przedmiocie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, to jednak z woli ustawodawcy stanowi obligatoryjny element procedury zmierzającej do stwierdzenia konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania inwestycji na środowisko i stanowisko wskazanych w tym przepisie wyspecjalizowanych organów współdziałających nie może zostać pominięte. Organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji środowiskowej ocenia bowiem te opinie i w oparciu o nie stwierdza, czy należy dla danego przedsięwzięcia przeprowadzić ocenę jego oddziaływania na środowisko, czy też nie ma takiej konieczności - przyjmując wyrażone w opinii stanowisko bądź je negując.” W przedmiotowej sprawie wydając zaskarżoną decyzję organ I instancji powielił stanowiska zawarte w ww. opiniach. Organ I instancji nie dokonał ich samodzielnej oceny. W ponownie prowadzonym postępowaniu organ I instancji obowiązany będzie dokonać oceny opinii organów współdziałających w łączności ze sobą i innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, pogłębionej analizy wymagać zaś będzie oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia w zakresie emisji zanieczyszczeń i hałasu do środowiska. Kolegium stwierdziło bowiem, iż przy analizie oddziaływania planowanego przedsięwzięcia organ I instancji oraz organy współdziałające nie odniosły się do kwestii hałasu komunikacyjnego z parkingu planowanego do realizacji wraz ze stacją paliw oraz zanieczyszczeń do atmosfery z tej instalacji przedsięwzięcia w powiązaniu z pozostałymi projektowanymi do budowy instalacjami, a także w powiązaniu z istniejącym w bezpośrednim sąsiedztwie projektowanego przedsięwzięcia obiektem handlowym o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m² wraz z parkingiem. Jest to istotne z uwagi na położenie w bliskim sąsiedztwie planowanej inwestycji Zespołu Szkół Ogólnokształcących Specjalnych nr 7 oraz zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej, które to tereny są

także terenami podlegającymi ochronie akustycznej. Wskazać przyjdzie, że z akt sprawy wynika, iż przedłożona do analizy Karta informacyjna przedsięwzięcia nie zawiera obliczeń w zakresie hałasu komunikacyjnego z parkingu planowanego do realizacji wraz ze stacją paliw oraz zanieczyszczeń do atmosfery na etapie eksploatacji, ani też odpowiednich załączników graficznych, w tym także w powiązaniu z emisją pochodzącą z sąsiednich inwestycji, w tym wspomnianego obiektu handlowego wraz z parkingiem. W ponownie prowadzonym zaś postępowaniu te okoliczności winny zostać poddane ponownemu badaniu przez organ I instancji oraz organy współdziałające.

W związku z powyższym Kolegium zwraca także uwagę, na zapis art. 63 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy, który stanowi, że obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uwzględniając łącznie następujące kryteria: 1) rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia, z uwzględnieniem powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych i zrealizowanych, dla których została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływanie mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia w zakresie, w jakim ich oddziaływanie mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem (pkt b). Jednocześnie zauważyć należy, że art. 62a ust. 1 pkt 11 ustawy stanowi, że karta informacyjna przedsięwzięcia powinna zawierać podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu, umożliwiające analizę kryteriów, o których mowa w art. 63 ust. 1, lub określenie zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko zgodnie z art. 69, w szczególności dane o przedsięwzięciach realizowanych i zrealizowanych, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływanie mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływanie mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem. Niewątpliwie z przepisów tych wynika, że obowiązkiem organu prowadzącego postępowanie w sprawie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w przypadku gdy stwierdzi, że nie zachodzi negatywna przesłanka wydania decyzji środowiskowej, jest zbadanie planowanego do realizacji przedsięwzięcia pod kątem kumulacji oddziaływań, nie tylko z instalacji składających na to przedsięwzięcie, ale również z innych przedsięwzięć znajdujących się lub planowanych do realizacji na analizowanym obszarze. Z akt sprawy wynika, że skupiono się na oddziaływaniu z urządzeń czy ruchu pojazdów na projektowanej stacji paliw, nie przedstawiono zaś analizy ewentualnej kumulacji oddziaływania przedsięwzięcia w zakresie emisji hałasu oraz zanieczyszczeń do powietrza pyłowo – gazowych czy innych emisji w związku z budową parkingu na 96 miejsc postojowych czy też w powiązaniu z oddziaływaniami innych istniejących inwestycji, zwłaszcza w postaci usytuowanego w bezpośrednim sąsiedztwie obiektu handlowego wraz z jego parkingiem samochodowym. W karcie przedsięwzięcia stwierdzono jedynie, że na terenie oraz w obszarze planowanego przedsięwzięcia nie występują inwestycje realizowane czy zrealizowane, które mogłyby prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem. Twierdzeń tych organ I instancji w ogóle nie zweryfikował, brak jakichkolwiek dowodów na ich poparcie, a jak wskazano powyżej organ ten nie zbadał kwestii oddziaływania akustycznego czy zanieczyszczeń do powietrza planowanego przedsięwzięcia w zakresie wszystkich jego planowanych do realizacji instalacji, w tym parkingu z 96 miejscami postojowymi oraz w powiązaniu z istniejącym w bezpośrednim sąsiedztwie projektowanego przedsięwzięcia obiektem handlowym o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m² wraz z parkingiem. W świetle cytowanych powyżej przepisów obowiązkiem organu I instancji było dokonanie analizy planowanego do realizacji przedsięwzięcia z uwzględnieniem powiązań z innymi przedsięwzięciami, tj. projektowanym parkingiem, w szczególności w zakresie kumulowania się oddziaływań oraz ewentualnie z innymi przedsięwzięciami realizowanymi i zrealizowanymi, znajdującymi się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływanie mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia w zakresie, w jakim ich oddziaływanie mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem. Na tę okoliczność brak jest jakiegokolwiek postępowania wyjaśniającego. Karta informacyjna przedsięwzięcia nie zawiera żadnych informacji w tym zakresie ograniczając się do stwierdzenia przytoczonego powyżej. Zatem w ponownie prowadzonym postępowaniu okoliczności te winny zostać zbadane.

Z powyższym uchybieniem wiąże się potrzeba ponownego zbadania obszaru oddziaływania planowanego przedsięwzięcia. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, bowiem, że organ I instancji nie przeprowadził we własnym zakresie wyczerpującego postępowania wyjaśniającego, na okoliczność ustalenia tego obszaru, w tym w powiązaniu z ewentualnymi oddziaływaniami pochodzącymi z innych przedsięwzięć. W aktach sprawy zawarto mapę zasięgu oddziaływania inwestycji, na której zaznaczono granice działek, na które przedsięwzięcie będzie oddziaływać, której jednak organ I instancji w żadnym zakresie nie zweryfikował. Wskazać należy, że organ prowadzący sprawę otrzymując do rozpatrzenia wnioski o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w oparciu o przedłożoną przez inwestora mapę z zasięgiem oddziaływania przedsięwzięcia - dokonuje własnej oceny zasięgu oddziaływania inwestycji, posługując się takimi dowodami, jakie umożliwiłyby w tym zakresie wnikliwą ocenę (gromadząc stosowne dokumenty, a w razie dalszych wątpliwości posiłkując się ewentualną opinią biegłego) (teza wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 14 czerwca 2013 r., (sygn. akt II SA/Gl 756/13, LEX nr 1342949). Tymczasem w rozpatrywanej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca, bowiem organ I instancji nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego na okoliczność ustalenia zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia przyjmując w ślad za wnioskodawcą dokonane przez niego ustalenia w tym względzie. W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego podkreśla się, iż niedopuszczalne jest orzekanie przez organy administracji publicznej w sprawach dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia wyłącznie w oparciu o wnioski zawarte w sporządzonych na zlecenie inwestora opracowaniach (tak m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 listopada 2010r., sygn. akt II OSK 602/09, opublikowany w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych). W takim przypadku właściwe do rozstrzygnięcia sprawy organy nie dokonują własnych ustaleń, opierają bowiem swoje rozstrzygnięcia na ustaleniach faktycznych nie poczynionych samodzielnie, lecz tylko przez autorów wyżej powołanych dokumentów, które są dowodem podlegającym swobodnej ocenie dowodów. Nie są to bowiem dokumenty urzędowe w świetle art. 76 § 1 kpa, a ponadto nie mogą stanowić jedyne źródła materiału faktycznego sprawy, w celu ustalenia prawdy obiektywnej (art. 7 kpa). Zdaniem ww. Sądu, to organ administracji publicznej powinien rozpatrzyć wszystkie okoliczności sprawy, podejmując w tym celu wszelkie niezbędne kroki do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy. W postępowaniu administracyjnym nie obowiązuje bowiem formalna teoria dowodowa, w świetle której daną okoliczność można udowodnić wyłącznie przy pomocy danego, a nie innego środka dowodowego, ani też zasada, że rola organu orzekającego to rola biernego podmiotu oczekującego na dowody zaoferowane przez stronę. Natomiast zasada oficjalności (art. 7, art. 75 kpa) wymaga, aby w toku postępowania organy administracji publicznej podejmowały wszelkie kroki niezbędne do wyjaśnienia i załatwienia sprawy i dopuszczały jako dowód wszystko, co może przyczynić się do jej wyjaśnienia, a nie jest sprzeczne z prawem, czyli żeby z urzędu przeprowadzały dowody służące ustaleniu stanu faktycznego sprawy (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 listopada 2000 r. sygn. akt V SA 948/00, Lex nr 50114). Jednocześnie wyniki tego postępowania winny znaleźć swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji, co wynika z art. 107 § 3 kpa. (vide: wyrok z dnia 18 listopada 2010 r., sygn. akt II OSK 602/09, opublikowany: jak wyżej). W świetle powyższego stwierdzić należy, że zasięg oddziaływania przedsięwzięcia na gruncie rozpatrywanej sprawy winien zostać zweryfikowany i ustalony, co winno nastąpić w ponownie prowadzonym postępowaniu, zwłaszcza, że organ I instancji nie badał kumulacji ewentualnych oddziaływań z parkingu na 96 miejsc postojowych, innych przedsięwzięć lub planowanego przedsięwzięcia na inne realizowane lub zrealizowane przedsięwzięcia.

Kolegium zwraca wreszcie uwagę, że art. 62a ust. 1 pkt 4 ustawy stanowi, iż karta informacyjna przedsięwzięcia winna zawierać dane o ewentualnych wariantach przedsięwzięcia. Nie jest to jedynie wymóg prawny, lecz obowiązek polegający na przedstawieniu alternatywnych racjonalnych wariantów przedsięwzięcia. Kolegium wskazuje, że przeprowadzenie prawidłowej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko jest ściśle związane z wyborem pomiędzy poszczególnymi wariantami, które powinny zawierać dane o alternatywach jego realizacji. Słowo wariant oznacza inne opracowanie, wykonanie czegoś; odmianę, modyfikację, wersję. Może to dotyczyć np. lokalizacji przedsięwzięcia, zagospodarowania terenu. Proponowane ewentualne warianty winny być racjonalne i realne do wykonania. Oznacza to, że inny ewentualny wariant faktycznie mógłby zostać wybrany przez organ prowadzący postępowanie zamiast wariantu zaproponowanego przez inwestora. Ewentualny wariant alternatywny nie może mieć więc charakteru abstrakcyjnego czy też teoretycznego. Nie należy więc

przedstawiać wariantu, którego faktyczna realizacja jest technicznie lub faktycznie niemożliwa albo jego realizacja jest skazana na niepowodzenie. Ewentualny inny wariant musi się różnić od wariantu proponowanego przez inwestora w zakresie oddziaływania na środowisko. Przedstawienie danych o ewentualnych wariantach - alternatywnych, oznacza zaproponowanie wariantów różnych pod względem kryteriów przestrzennych (jak np. lokalizacja, skala i rozmiar inwestycji) lub technologicznych (jak np. rodzaj użytych materiałów, moc i produktywność zainstalowanych urządzeń). Nie jest też wykluczone odwoływanie się do innych różnic, wynikających np. z kryteriów ekonomicznych i społecznych. Bezsprzecznie ewentualne warianty nie mogą mieć charakteru pozornego, tj. nie może się to sprowadzać do zaproponowania realizacji przedsięwzięcia w tej samej lokalizacji przy niewielkich różnicach technologicznych. Nie jest zatem dopuszczalne, aby którykolwiek z ewentualnych wariantów został potraktowany marginalnie lub nie został przedstawiony w ogóle. Inwestor obowiązany jest przedłożyć taką kartę, w której zostanie rzetelnie przedstawiona analiza wszystkich wariantów, o których mowa w art. 62a ust. 1 pkt 4 ustawy. W opisach wariantów powinno znaleźć się jednoznaczne wskazanie sposobu funkcjonowania przedsięwzięcia, zgodnie z parametrami technicznymi opisującymi przedsięwzięcie. Wymóg przedstawienia ewentualnych wariantów w karcie informacyjnej przedsięwzięcia ma na celu umożliwienie organowi dokonania własnej analizy, który z tych wariantów jest możliwy do realizacji z punktu widzenia zagrożeń dla środowiska. W przedmiotowej sprawie w Karcie informacyjnej przedsięwzięcia w Rozdziale 6 pt. „Warianty przedsięwzięcia” wskazano, „Wariant zerowy”, „Wariant „inwestycyjny” nr 1 – proponowany przez Inwestora” oraz „Wariant „alternatywny” nr 2”, przy czym w tym ostatnim stwierdzono, że [cyt.:] „Wariant realizacji przedsięwzięcia w innej lokalizacji dotyczy może budowy projektowanego przedsięwzięcia w innym miejscu. Wariant ten może być jednak trudny do realizacji ze względu na trudności w pozyskaniu nowego terenu. Ten wariant został odrzucony przez Inwestora.”. Stwierdzić zatem przyjdzie, że Karta informacyjna przedsięwzięcia de facto nie zawiera wymogów określonych prawem co do przedstawienia ewentualnych wariantów przedsięwzięcia, a organ nie zażądał uzupełnienia w tym zakresie. Orzekł zatem na podstawie niepełnego materiału dowodowego. Przy tym Karta informacyjna zawiera opis tylko wariantu inwestycyjnego, zaś winna zawierać co najmniej dwa ewentualne warianty przedsięwzięcia. Wynika to z treści cyt. przepisu art. 62a ust. 1 pkt 4 ustawy, który mówi, że karta informacyjna przedsięwzięcia winna zawierać „dane o ewentualnych wariantach przedsięwzięcia”. W ponownie prowadzonym postępowaniu organ I instancji obowiązany będzie do usunięcia dostrzeżonego uchybienia i wezwania wnioskodawcy do przedstawienia pełnej analizy pozostałych wymaganych wariantów. Stan faktyczny sprawy w tym zakresie nie został bowiem w ogóle ustalony.

Badając przedmiotową sprawę Kolegium dostrzegło również, że organ I instancji w toku postępowania zakończony zaskarżoną decyzją nie rozważał czy w sprawie zachodzą przesłanki wyłączenia organu. Z akt sprawy wynika bowiem, iż stroną w postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją jest Gmina Gliwice, której organem reprezentującym jest Prezydent Miasta Gliwice. Zarówno działka, na której m.in. planowane jest do realizacji przedsięwzięcie o nr 305, jak i działki np. nr 285, 297, 293, 307, 870, 881, położone na obszarze w odległości 100 m od granic terenu, na którym planowane jest do realizacji przedsięwzięcie stanowią własność tego podmiotu oraz inne pozostające we współwłasności tego podmiotu a położone na ww. terenie. Z kolei działka o nr 271 stanowi własność Skarbu Państwa, którego organem reprezentującym jest również Prezydent Miasta Gliwice.

Wskazać należy, że wyrokiem z dnia 9 września 2014r., sygn. akt: II SA/GI 457/14 Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, który Kolegium w całości podziela, że [cyt.:] „(...) W pierwszej kolejności w całej rozciągłości podzielić należy przekonanie Kolegium, że z uwagi na okoliczności faktyczne i prawne sprawy organ pierwszej instancji winien był obligatoryjnie rozważyć i w razie potrzeby zastosować stosowną procedurę prawną, czy w sprawie nie zachodzą przesłanki wyłączenia organu. Wskazać w tym miejscu należy, iż stronami w postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją były m. in. Skarb Państwa oraz Gmina P. jako właściciele działek położonych w sąsiedztwie planowanego przedsięwzięcia. W efekcie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym Prezydent Miasta P. występował jednocześnie w trzech rolach: jako reprezentant Gminy, w sposób oczywisty zainteresowanej rozstrzygnięciem sprawy albowiem planowana inwestycja oddziaływać ma m. in. na nieruchomości stanowiące własność Gminy, jako reprezentant Skarbu Państwa, którego nieruchomości także znajdują się w obszarze oddziaływania inwestycji, również zatem zainteresowanego rozstrzygnięciem i jako rozpoznający wniosek W. S. organ pierwszej instancji. Przypomnieć zatem

należy, iż w celu zagwarantowania bezstronności organu art. 24 i 25 kodeksu postępowania administracyjnego przewidują sytuacje, w których pracownik organu administracji publicznej bądź organ podlegają wyłączeniu od udziału w postępowaniu w sprawie. W sytuacji zatem gdy obiektywizm organu może rodzić wątpliwości z uwagi na jego zaangażowanie w sprawę w charakterze reprezentanta stron o często odmiennych interesach niż wnioskodawca, rozważenie przesłanek determinujących wyłączenie było obowiązkiem organu. Uzasadnione wątpliwości co do właściwości organu wydającego w niniejszej sprawie decyzję pierwszoinstancyjną niewątpliwie uprawniały Kolegium do uchylenia decyzji pierwszoinstancyjnej. (...).” (Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Kolegium wyjaśnia zatem, że w świetle postanowień art. 24 § 1 kpa, pracownik organu administracji publicznej podlega wyłączeniu od udziału w postępowaniu w sprawie:

- 1) w której jest stroną albo pozostaje z jedną ze stron w takim stosunku prawnym, że wynik sprawy może mieć wpływ na jego prawa lub obowiązki,
- 2) swego małżonka oraz krewnych i powinowatych do drugiego stopnia,
- 3) osoby związanej z nim z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli,
- 4) w której był świadkiem lub biegłym albo był lub jest przedstawicielem jednej ze stron, albo w której przedstawicielem strony jest jedna z osób wymienionych w pkt 2 i 3,
- 5) w której brał udział w niższej instancji w wydaniu zaskarżonej decyzji,
- 6) z powodu której wszczęto przeciw niemu dochodzenie służbowe, postępowanie dyscyplinarne lub karne,
- 7) w której jedną ze stron jest osoba pozostająca wobec niego w stosunku nadrzędności służbowej.

Bezsprzecznie w przedmiotowej sprawie Prezydent Miasta Gliwice jest organem, który w przedmiotowej sprawie orzekł w pierwszej instancji. Jest on również organem wykonawczym i reprezentantem strony tego postępowania – Skarbu Państwa i Miasta Gliwice – miasta na prawach powiatu i działa w ich imieniu, w tym składa prawem przewidziane oświadczenia. Zatem w świetle art. 24 § 1 pkt 4 kpa, jako podmiot reprezentujący stronę postępowania podlega on wyłączeniu z przedmiotowego postępowania dotyczącego wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia. Wyłączenie to następuje z mocy prawa i zbędne jest wydawanie w tej sprawie odrębnego postanowienia. Zgodnie zaś z treścią art. 24 § 4 kpa wyłączony pracownik powinien podejmować tylko czynności niecierpiące zwłoki ze względu na interes społeczny lub ważny interes stron. Wyłączenie Prezydenta Miasta Gliwice z mocy prawa pociąga za sobą również wyłączenie pozostałych pracowników Urzędu Miasta w Gliwice, którym Prezydent Miasta Gliwice mógłby udzielić ewentualnego pełnomocnictwa. Ponieważ z akt sprawy wynika, że zaskarżoną decyzję wydał Zastępca Naczelnik Wydziału Środowiska w Urzędzie Miasta w Gliwicach, działająca z upoważnienia Prezydenta Miasta Gliwice, zatem decyzja ta jest w istotny sposób wadliwa. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem doktryny prawa wydanie decyzji z naruszeniem przepisów o wyłączeniu pracownika skutkuje wadliwością tych decyzji. W odniesieniu do decyzji nieostatecznej rodzi to możliwość jej zmiany lub uchylenia w postępowaniu odwoławczym, natomiast w stosunku do decyzji ostatecznych – wznowienie postępowania (art. 145 § 1 pkt 3 kodeksu postępowania administracyjnego; E. Mzyk, Wznowienie postępowania..., s. 19 i n.). (Czesław Martysz, Komentarz do art. 24 kodeksu postępowania administracyjnego, stan prawny: 2010.08.01, Lex).

Powyższe oznacza, że w odniesieniu do postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją, organ I instancji – Prezydent Miasta Gliwice – w toku ponownego rozpatrywania sprawy, powinien wystąpić do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach z wnioskiem o wyznaczenie innego organu do załatwienia przedmiotowej sprawy.

Wreszcie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach odnosząc się do uzasadnienia zaskarżonej decyzji wskazuje, że stosownie do cyt. art. 85 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia. W myśl ust. 2 pkt 2 tego przepisu uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać: w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzaniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Stwierdzić przyjdzie, że zaskarżona decyzja organu I instancji nie zawiera informacji o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzaniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w tej konkretnej sprawie. Organ bowiem ograniczył do powielenia opinii organów

współdziałających w sprawie i obowiązków ciążących na nim z mocy ww. przepisu nie wypełnił. Zatem zaskarżona decyzja wymogów wskazanych ww. przepisu nie spełnia. Organ I instancji obowiązany zatem będzie w ponownie prowadzonym postępowaniu wypełnić spoczywające na nim z mocy wskazanych przepisów obowiązki.

Podsumowując w świetle powyżej przedstawionego wyводу, zdaniem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w sprawie wystąpiło naruszenie przepisów postępowania, a to art. 7 i 77 § 1 kpa oraz innych podanych powyżej, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy, wskazany powyżej przez Kolegium, ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. W takim przypadku, stosownie do cytowanego art. 138 § 2 kpa zachodzi konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji organu I instancji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez ten organ. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że zasada dwuinstancyjności sprzeciwia się podjęciu przez organ odwoławczy rozstrzygnięcia merytorycznego. Prowadziłoby to do pozbawienia stron możliwości kontroli odwoławczej orzeczenia wydanego po rozważeniu podniesionych przez Kolegium powyżej uwag i wyeliminowaniu dostrzeżonych uchybień. Kolegium wyjaśnia, że zakres czynności jakie w ramach postępowania odwoławczego może przeprowadzić organ odwoławczy określa przepis art. 136 kpa. Zgodnie z § 1 tego artykułu organ odwoławczy może przeprowadzić na żądanie strony lub z urzędu dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecić przeprowadzenie tego postępowania organowi, który wydał decyzję. W świetle § 2 ww. przepisu, jeżeli decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, na zgodny wniosek wszystkich stron zawarty w odwołaniu, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia postępowania, organ odwoławczy może zlecić przeprowadzenie określonych czynności postępowania wyjaśniającego organowi, który wydał decyzję. Zgodnie natomiast z art. 136 § 3 kpa, przepis § 2 stosuje się także w przypadku, gdy jedna ze stron zawarła w odwołaniu wnioski o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy, a pozostałe strony wyraziły na to zgodę w terminie czternastu dni od dnia doręczenia im zawiadomienia o wniesieniu odwołania, zawierającego wnioski o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. W świetle § 4 art. 136, przepisów § 2 i 3 nie stosuje się, jeżeli przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy byłoby nadmiernie utrudnione. Kolegium wskazuje, że przesłanki pozostałych paragrafów 2-4 art. 136 kpa nie zostały w sprawie spełnione. Wobec tego wskazać przyjdzie, że rozważenia wymagało zastosowanie przepisu § 1 art. 136 kpa. Kolegium zatem stwierdza, że wskazanych uchybień nie sposób było usunąć w trybie tego przepisu. Na jego mocy organ odwoławczy jest bowiem uprawniony do przeprowadzenia postępowania dowodowego mającego charakter jedynie uzupełniający w stosunku do postępowania dowodowego przeprowadzonego przez organ I instancji, o czym była już mowa. Oznacza to, że organ odwoławczy nie może prowadzić postępowania dowodowego zastępującego postępowanie dowodowe, które winien był przeprowadzić organ I instancji. W sytuacji, gdy organ I instancji orzekł pomimo tego, że nie dysponował niezbędnymi prawidłowo zebranymi dowodami, to w istocie nie nastąpiło rozpoznanie sprawy w rozumieniu merytorycznym w pierwszej instancji. Takiej wadliwości postępowania organ odwoławczy nie może konwalidować, ponieważ naruszyłby zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego wyrażoną w art. 15 kpa, zgodnie z którym postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne. Przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania dowodowego w szerszym zakresie niż dozwala art. 136 § 1 kpa i zastąpienie w ten sposób organu I instancji w prowadzeniu postępowania wyjaśniającego pozbawiłoby strony prawa do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania sprawy administracyjnej. Kolegium stwierdziło, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w znacznym zakresie, a okoliczności wymagające wyjaśnienia mają kluczowe znaczenie dla jej rozstrzygnięcia przy zachowaniu przez organ I instancji wymogów przepisów procesowych. Z tej to przyczyny zastosowanie w sprawie znalazł art. 138 § 2 kpa. Wypełniając obowiązek płynący ze zdania 2 art. 138 § 2 kpa, Kolegium wskazuje, że organ I instancji obowiązany będzie przeprowadzić ponownie postępowanie mające na celu wyeliminowanie uchybień wskazanych przez Kolegium w niniejszej decyzji. W trakcie tego postępowania winien raz jeszcze przeprowadzić postępowanie dowodowe w zakresie wskazanym przez Kolegium, mając na uwadze wyeliminowanie dostrzeżonych uchybień. Jego celem ma być rzetelne i prawidłowe ustalenie stanu faktycznego sprawy dla wydania następnie

rozstrzygnięcia o przekonywującej, niebudzącej wątpliwości treści. W wydanym rozstrzygnięciu organ I instancji winien wyjaśnić przesłanki, którymi kierował się przy jego podejmowaniu oraz ustosunkować się do wszelkich uwag podniesionych w trakcie postępowania przez strony.

Odnosząc się zaś do zarzutów odwołania wskazać przyjdzie, iż zostały one podzielone przez organ odwoławczy, wobec czego wydana decyzja nie mogła być inna niż zapadła. Odnosząc się zaś do zarzutu braku wypowiedzi organu I instancji czy eksploatacja przedsięwzięcia obciążona jest ryzykiem wystąpienia poważnej awarii wskazać przyjdzie, że organ ten w uzasadnieniu decyzji wskazał, iż [cyt.:] „Planowana działalność nie będzie się zaliczała do zakładów o zwiększonym lub dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska...” A zatem wypowiedź w tym zakresie została zawarta w zaskarżonym orzeczeniu.

W tym stanie faktycznym i prawnym orzeczono, jak w sentencji.

Decyzja ta jest ostateczna.

Pouczenie

Na niniejszą decyzję nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego, jednak strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne sprzeciwu określają art. 46, 47, art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. 2019r., Poz. 2325 z późn. zm.). Wniesienie sprzeciwu od niniejszej decyzji wymaga uiszczenia **wpisu stałego w wysokości 100 zł**.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub rady prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt. 9 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku w związku z art. 3 ust. 1 pkt. 11 lit. a, b i c ustawy oraz art. 85 ust. 3 ustawy, o decyzji niniejszej obwieszono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu I instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

C Z Ł O N E K

Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

C Z Ł O N E K

Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

C Z Ł O N E K

Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

Anna Kajzerek

(na oryginale właściwy podpis)

Robert Nowicki

(na oryginale właściwy podpis)

Kamila Koziara

(na oryginale właściwy podpis)

Otrzymują:

- 1/. P. – dane osobowe i adresowe w aktach sprawy
- 2/. P. – pełnomocnik spółki Gliwicedis Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu
2+3 Architekci s.c. T. Zając, G. Raczek, M. Wach
40-310 Katowice, ul. Stacyjna 4/2 – dane osobowe w aktach sprawy
- 3/. Pozostałe strony – w trybie art. 49 kpa w związku z art. 74 ust. 3 ustawy - ooś x 2
- 4/. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach, 40-127 Katowice, Pl. Grunwaldzki 8-10
- 5/. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Gliwicach, 44-100 Gliwice, ul. Banacha 4
- 6/. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie Zarząd Zlewni w Gliwicach, 44-100 Gliwice, ul. Robotnicza 2
- 7/. Prezydent Miasta Gliwice, 44-100 Gliwice, ul. Zwycięstwa 21
- 8/. Gmina Gliwice, 44-100 Gliwice, ul. Zwycięstwa 21
- 9/. Skarb Państwa reprezentowany przez Prezydenta Miasta Gliwice, 44-100 Gliwice, ul. Zwycięstwa 21
- 10/. Aa – BE 10